

Oblidar-se de penjar, al bany de casa, l'específica tovalla eixugadora dels cabells de la teua dona és imperdonable i infinitament més transcendent que romandre al [Feisbuc](#). Per això m'hi he esborrat. No és la raó primera ni, parlant-ne *en modern*, la més proactiva, és clar, però no m'abelleix gens explicar-ne les altres, tret d'una que, per si sola, t'insulta més que un anunci d'*Actimel*. Es tracta d'un missatge que m'acaça nit i dia: «*Paco Melic s'ha fet admirador/a de Paco Melic al Facebook i t'ha suggerit que tu també te'n facis*». Un artista! Conec poc el Paco i ja massa el seu melic. Vaig cometre, però, l'error de llistar-lo com a "amic" al *llibre de les cares*. El cas és que no he llegit res de l'obra del Paco Melic. Ni ganes. Per tant, no puc admirar-lo. Per això l'he "ignorat" *feisbuquianament* no sé quantes voltes. Però Paquito Melic, mestre en redundàncies, *continua insistint-hi*: vol que jo l'admire. «*Continua insistint*» és una de les expressions més lamentables que conec, típica del nostre [Neogòtic](#). Que em face admirador! No problema. Entesos. [Adéu al Facebook](#).

Button

Button

«*El Llibre de les Cares*», per [Del Revés](#)